

[Holger Larsen.]

vilde i Parentes bemærket gerne se, at den konservative Stilling til disse Lovforslag blev omtrentlig som den Stilling, det ærede Medlem indtager. Det ærede Medlem gjorde sig naturligvis ikke helt fri, det vilde han jo ikke have kunnet gøre, saa skulde den ærede Ordfører vel nok snart have været der, der er vel noget, der hedder Partidisciplin! (*Christmas Møller*: Ja, det kender Del). Ja, ja, det kender vi alle, og der er jo ogsaa et konservativt Lovforslag, som han maatte tage Hensyn til. Men da vi jo — det er der ikke Tvivl om efter de Udtalelser, der er faldet fra de 3 Partiers Side — skal til at foretage Begravelsen af det konservative Lovforslag i Udvalget, kommer det ærede Medlem jo til at staa betydelig mere frit, og jeg vil da gerne sige til ham, at han gjorde sig skyldig i den Fejl at mene, at ude paa den ene Fløj ligger de Konservatives Lovforslag og paa den anden Fløj den højtærede Socialministers, og det gjaldt saa for det ærede Medlem om at drage disse Fløje sammen mod en Midterlinie. Det er imidlertid forkert, thi det Lovforslag, der foreligger fra Regeringen, er Midterlinien; den højtærede Socialminister har gjort opmærksom paa, at han ikke blot har taget alle skyldige Hensyn til de gamle og Invaliderne, men ogsaa taget Hensyn til, hvad der er opportunt, hvad der eventuelt kan gennemføres her i Tinget.

Hvis det ærede Medlem bare retter denne lille Misforstaaelse i sin Opfattelse, tror jeg, der vilde kunne komme et Samarbejde ud deraf, og det samme tror jeg for det ærede Medlem Hr. Vanggaards Vedkommende. Det ærede Medlem Hr. Vanggaard har gennem Aarene været Folkeforsikringens Talsmand her i Tinget, men naar man nu sammenligner det ærede Medlem Hr. Vanggaards Udtalelser forleden Aften med det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersens, saa staaar det ærede Medlem Hr. Vanggaard os i Virkeligheden nærmere. Det ærede Medlem kan udmærket godt se, at her er, hvad der kan opnaas under de nuværende Forhold — at han ved Siden af dette har private Ønsker om at faa Beløb ind til at betale Folkeforsikringen med, er sin Sag; han er inde paa Linien, han forstaaar, at her ligger, hvad man i Øjeblikket kan naa til. Og nu kan det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, hvem jeg ønsker alt Held og Lykke til lidt efter lidt at naa et udmærket Standpunkt, stritte imod, saa meget de vil, jeg er dog af samme Opfattelse som den højtærede Socialminister, at

de Herrer nok skal komme til at gaa med ind i et sagligt Arbejde. Jeg kunde begrunde det med „Berlingske Tidende“s Artikel, jeg kunde begrunde det med Artikler fra f. Eks. „Herning Folkeblad“, for nu at tilfredsstille Venstre, Blade, som begge har udtalt sig for, at dette Forslag viser Vejen, jeg kunde ogsaa begrunde det med mangfoldige Udtalelser fra Befolkningen ude i Landet, som er inde paa, at denne Sag bør løses og løses nogenlunde, som den højtærede Regering her har foreslaaet.

Jeg anbefaler endnu en Gang Lovforslaget til velvillig Behandling i et Udvalg.

C. O. Pedersen: I den Tale, den højtærede Minister holdt i Eftermiddags, var der, om man maa sige, en Trediedel om den højtærede Minister selv, en anden Trediedel om selve Lovforslaget og sluttelig en Trediedel til de forskellige Ordførere. Den første Trediedel skal jeg ganske lade ligge, den var udmærket, og en hel Del af Resten kan jeg ogsaa sige var udmærket, men jeg tillader mig at besvare Resten, de andre to Trediedele, under eet.

Den højtærede Minister erkendte i hvert Fald for mit Vedkommende, at jeg havde anerkendt Ministerens Sagkundskab. Det glæder mig, at den højtærede Minister i den Tale, jeg holdt, havde set, at jeg meget vel, selv om jeg kunde være uenig med ham i et og andet, kunde anerkende, at han havde mange Forudsætninger, langt flere end de fleste, for at løse denne Opgave. Jeg har ingen Grund til at tage dette tilbage. Men naar Ministeren sagde, at i slige Tilfælde, hvor man havde Sagkundskaben i Spidsen, plejede han at følge Sagkundskaben . . . . . (*Socialministeren* [Steincke]: Nej). Jo, den højtærede Minister sagde i Eftermiddags, at naar han havde Sagkundskaben i Spidsen, plejede han at følge den. Jeg er bange for, at Ministeren har været lidt nervøs i Eftermiddags; skønt jeg havde et Indtryk af, at han i det store og hele holdt sig til den skriftlige Procedure — den Sætning staaar der, den er noteret ned ordret —, har han aabenbart glemmt, at det vilde føre vidt, hvis vi skulde følge Sagkundskaben paa alle Omraader. Jeg behøver blot at henlede Opmærksomheden paa Militærvæsenet. Hvordan vilde det gaa, hvis vi skulde følge Sagkundskaben? Men jeg vil nu sige til Ministeren, at jeg foretrækker altid at se mig for. Det er godt at have Sagkundskaben i Spidsen, men jeg foretrækker alligevel at se mig for; og naar Ministeren senere i sin Tale inviterede mig om Bord i Skuden, maa jeg sige, at naar jeg